

לפני שבועיים (העולם הזה 1025) פורסמו על-ידי אשתי לשעבר ובתי דברי התקפה נגדי. ברצוני עתה לספר את כל האמת, על מנת להראות כיצד התגלגלו העניינים לידי כך שאני חושש לחיי מפני בני (שמאל) שרצה להרגני.

"ילדי איים לרצוח אותי"

מאת אברהם מזרחי

לפלא, שירשו את מקום העגלות שלי. כאשר פרצו מאורעות 1947 נשרפו המאפיות שהמך קניתי את הפיתות. מצאתי יהודי בשם מגשה סעדיה, מומחה לפיתות מסוריה, שמאפיותו נשרפה. הקמנו מאפיה בשותפות. העבודה הגיעה לממדים גדולים ולא היו פועלים. רוב הבחורים היו בצבא. לקחתי את אשתי שתעזור לי בעבודה והבאתי מטפלת לבית ולילדים. היתה זו יפה מזרחי, הבחורה שנועדה למלא תפקיד כה מרכזי בדרמה של חיי משפחתי.

יפה, נערה בת 15, טיפלה בילדי במסירות רבה. היתה לה אם חולנית, אליה היתה קשורה מאד. פעם, אחרי שעבדה אצלי זמן רב, הלכתי לבקר את אמה בבית-החולים; היא ביקשה ממני בדמעות לשמור על בתה. כעבור מספר ימים נפטרה.

זה היה ב-1949. בני בנימין שרת את בצבא. פעם בא לחופשה הביתה ואמר לי: "אבא, אני רוצה לטייל עם יפה". הם הלכו יחד כמה חודשים והוא אהב אותה מאד. נזכרתי בהבטחתי אל אמה המנוחה והחלטתי לקשור את יפה קשר נשואים עם בני, כדי שתהיה בת המשפחה בכל המובנים. בניתי להם חדר על הגג עם מטבח והלח התחתון וגרו שם.

בשנת 1944 פניתי ליהודי, שהיה מביא ארצה ארטיסטיות ערביות, ובקשתי ממנו שיברית אלי את בני בנימין מאשתי הראשונה. פשוט חבל היה לי לעזוב אותו שיגדל במצרים. עם סלחה לא היו לי כל קשרים, מלבד שהייתי שולח לה כסף.

היהודי הזה עשה את מבוקשי והילה, שהיה אז בן 14, הוברח ארצה, כשהוא מתחבא תחת הספסל בתא הרכבת של האר-טיסטיות. היה זה ילד מוזנח מאד. עיניו לא היו בסדר כי סבל ממחלת הגרענת. הוא גם היה חרש באוזניו. לקחתי אותו לדייר טיכו בירושלים ועשיתי את הכל כדי שיב-ריא. הוא סיפר לי כי במצרים התגלגל ללא השגחה ברחובות וכי היה שבע שנים בבית-הספר amta לנערים מופרעים — יהודי יחידי בין ערבים. שם קיבל מכות רצח וכחוצאה מכך נפגמו אוזניו.

אז כבר לא עבדתי בהובלה. היו לי עגלות לפלא, הראשונות בתל-אביב, ועסקי היו טובים מאד. באותם הימים קיבלתי את ה-כינוי "קלאנג", שדבק בי עד היום. זה קרה כך: אל אחת העגלות שלי באו כמה חיילים אוסטרליים, שרצו לדעת מה אני מוכר. חשבתי מעט ואני לא יודע איך, יצאה מפי המילה קלאנג. "תפוחי אדמה, עם ביצים

פרל אביגדור זלצמן. כיום הוא מפקד משרת רמלה. הוא הבטיח לעזור לנו.

בכלא צילמו אותי ולקחו את טביעות אצבעותי. אתי יחד צלמו כושי צנום, שנדחק לתמונה, ושמו לי מספר 14. על כל פנים, זלצמן קיים את הבטחתו וכעבור כמה ימים הופיע יהודי זקן, שיחרר אותנו בערבות.

רוצים לגרש אותי מהארץ

הייתי אז אב לתינוק בן חודשיים. פניתי למייגור במחלקת ההגירה וביקשתי חנינה, כי אהבתי את הארץ ולא רציתי לי-עזובה. הוא סירב ונתן לי רק חודש זמן, לחסל את העניינים שלי ולעזוב את הארץ. הלכתי כמו סהרורי. לא ידעתי לאן לפ-נות. לבסוף הלכתי לועד הקהילה. התחננתי, ביקשתי, צעקתי, שום דבר לא עזר. התאסף קהל רב לראות מה גורם לסקנדל הזה. ביניהם היה גם פורץ-דין בשם יהושע טרכ-טנגוט. הוא הוליש לעזור לי.

הוא שאל אותי לפרטים על עבודתי ומצבי ואמר שאבוא אליו עם האדון הופנקו המנוח, בעל חנות כללי מוסיקה ואולם ישה זופן. שאני עבדתי אצלו. באותם הימים הייתי נחשב למומחה הגדול ביותר בתל-אביב

נזרת בקהיר לפני 53 שנים. בהיר היתה מבוגרת ממני בשלוש שנים. מכיון שבקהיר אי-אפשר היה לצאת עם בחורה לפני החתונה, לא הכרתי את בעה. כבר בהתחלת חיי הנשואים שלנו, לא יכולנו להשתתף. היא היתה קנאית בצורה נוראה. הייתי אז סוחר מנופקטורה וכללי המקצוע דרשו שאתנהג באדיבות ובחנינות ללקוחותי הנשיים. אבל סלחה התקנאה, היתה מתקוטטת עם הקונות, מרביצה להן ומגרשת אותן. פעם אחותי הצעירה, שהייתה אז בת 16, ביקרה אותי בבית ואני שיחקתי אתה. סלחה התקנאה גם בה וגירשה אותה. כעבור שנה של נשואים, ילדה אשתי בת בכורה, שקראנו לה לילי. אולם טבעה של סלחה לא השתפר. קנאותה לא התמעטה והרוב היה מוציא אותי מכלי.

אחרי שנתים נולד לנו בנו אמין (בני-ימין). נסינו את מולנו גם בעיירה ששמה מנצורה ומשם עברנו לאלכסנדריה. לשוא. סלחה נשארה כפי שהיתה. חזרנו לקהיר ושמ, כעבור שנתיים, ילדה את בתנו השניה, מרי — זו שגרמה לי כל הצער.

אני זוכר שפעם נסעתי ברכבת אקספרס. ישבתי ליד הדלת ורציתי לזרוק את עצמי מתחת לגלגלים. אבל החלטתי שזה לא פתרון של גבר. אני עוד צעיר — למה אתן לאשה הזאת לגמור את חיי? למה לא קאטור לים? לנו מותר להתגרש. פניתי לרבנות, סיפתי להם את הכל והם נתנו לי גט.

האשה הראשונה סלחה, הבת מרי ובעלה אליהו כשיוב, אשת הבן יפה

מבית-הספר לנערים מופקדים, זרן חזר על הגג, לבית-הסוהר

ואו הופיעה הדמות הרעה של הטרנדיה. היתה זו סלחה, אמו של בנימין, אשר עלתה ארצה ב-1950 עם בנותי מרי ולילי. סלחה ומרי ביקרו בדירת בני. למרות שלא הכרתי את מרי בכלל, ועזבתי אותה במצרים בביתנו, לא ידעתי או כי זהו נחש ארסי. יפה היתה או בהריון. סלחה לא התחשבה במצב זה ורצתה לעבור לגור בדירת הגג. יפה סירבה. סוף-סוף, זוג צעיר אינו יכול להכניס אדם שלישי בחדר צר. סלחה נעלבה. "זה יעלה לך ביוקר!" היא צעקה על יפה. "חייך לא יהיו חיים!"

ההתנגשות השניה באה כאשר נולדה בתם של יפה ובנימין. יפה, כנהוג, קראה לבת רחל, על שם אמה שנפטרה. סלחה רצתה בכל תוקף כי הבת תיקרא על שמה היא.

מרי הצטרפה למלחמת אמה נגד יפה. "שמי לא יהיה מרי אם לא אגרום לגירושך ולחורבן ביתך!" איימה על יפה, כאשר זו אך חזרה מבית-החולים. גם בני, בנימין, גער ביפה. יפה, ששכבה ארבעה ימים בלבד אחרי

הובלת פסנתרים והאדון הופנקו היה מוכן לעזור לי ברצון. הוא נתן מכתב לשלטונות ההגירה כי ישנו חוזה בינינו, שלפיו הוא יעסיק אותי למשך שנתיים בעבודה מלאה, כ-30 לירות לחודש, ושהוא צריך אותי בעבודתו. האדון הופנקו היה ידוע בממשלה האנגלית. הנציב העליון בעצמו היה בא לק-נות אצלו כלי מוסיקה. כעבור כמה ימים קיבלתי מכתב בעברית מהנציב העליון: "קיבלתי את מכתביך. חכה לחשובתי."

כאשר נגמר החודש ובא הקורפורל זל-צמן להגיד לי שאני צריך לעזוב את הארץ, הראיתי לו את המכתב והוא שמח מאד ש-אני יכול להשאר בינתיים בארץ. הסוף היה שכעבור ארבעה חודשים קראו לי לבית-המשפט, להישבע שאהיה נאמן למנדט ה-בריטי, ונתנו לי אזרחות. במאורעות 1936 אף התנדבתי לנוטרות ושירתתי בסביבות באר-יעקוב, כל כך הייתי מעורה בישוב.

מצבי הכלכלי היה איתן. בימים ההם הי-תה הרבה עבודת סבלות. אנשים עבדו כל כמה חודשים מידרה לזירה, לא כמו עכשיו — מי שנכנס לזירה נשאר בה עד שימות.

פועם ירבתי במזנון של בית-החרושת לזודיה ברחוב מוא"ה, כאשר ראיתי אוטו משא שוקע בחול; אז לא היה שם כביש. על האוטו היה כתוב "אקספרס סורייס, חב-ריו להובלה". נישתי ונודתי לחץ את ה-מכונית. אחד האנשים כל כך התרשם ממני שהציע לי לבוא ולעבוד אצלו, ב-70 גרוש ליום. כך התחלתי לעבוד בהובלה: רהיטים, אוגנים כבדים, פסנתרים. הכל הובלתי. תוך כדי עבודתי הכרתי אחות צעירה מפולין. כיום היא אשתי, אם ארבעת ילדי.

יום אחד, יחד עם עוד ארבעה פועלים, החלטנו להקים עסק הובלה משלנו. קראנו לחברה החופשה שלנו נואנספורט תל-אביב והיינו הולכים עם חולצות כחולות, שעליהן רוקם שם החברה מלפנים ומאחור.

שבת אחת ישבתי בבית קפה ערבי, שם היו נפגשים יהודים ומוצאים. דיברנו בינינו בערבית מצרית ושוטר-חרש של מח-לקת ההגירה שמע אותנו ולקח אותנו למש-טרת המניה. מכיון שלא היו לנו תעודות, שיעדו כי באנו באופן חוקי לארץ-ישראל, שלחו אותנו לכלא יפו. ליחה אותנו הקור-